

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11CoCsp/17/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119209587
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zoľáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8119209587.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zoľákovvej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobkyne: D. N., Q.. XX.XX.XXXX, U. Q. N. XXX/X, XXX XX R. Q. T., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, IČO: 31 954 448, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanej: mBank SPÓLKA AKCYJNA, číslo zápisu KRS: 0000025237, so sídlom Prosta 18, Warszawa 00-850, Poľská republika, podnikajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom mBank S. A., pobočka zahraničnej banky, IČO: 36 819 638, so sídlom Pribinova 10, 811 09 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.130,18 eur s príslušenstvom a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 14Csp/109/2019-64 z 10. júla 2020 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom I. a II. výroku.

Sporovým stranám nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia, priznal žalovanej proti žalobkyni v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, určil, že zmluvná podmienka uvedená v článku 4. Poplatky, bod 4.1. zmluvy o používaní kreditnej karty mBank, č. F. z 13. mája 2009, v znení: „Majiteľ sa zaväzuje uhradiť mBank poplatok za vydanie každej karty ako aj všetky ďalšie provízie a poplatky mBank súvisiace s poskytnutím úveru tak, ako sú uvedené v Sadzobníku poplatkov mBank. Majiteľ týmto neodvolateľne súhlasí so zaúčtovaním každého poplatku súvisiaceho s úverom a kartami vydanými k úverovému účtu na ľarchu úverového účtu.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a priznal žalobkyni proti žalovanej v časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením,

2. 2.1 Výrok odôvodnil tým, že žalobkyňa sa žalobou doručanou mu 20. mája 2019 domáhala, aby súd uložil žalovanej povinnosť vydať jej bezdôvodné obohatenie vo výške 2.130,18 eur s príslušenstvom, určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky uvedenej v článku 4. Poplatky, bod 4.1. zmluvy o používaní kreditnej karty mBank, č. F. z 13. mája 2009, v znení: „Majiteľ sa zaväzuje uhradiť mBank poplatok za vydanie každej karty ako aj všetky ďalšie provízie a poplatky mBank súvisiace s poskytnutím úveru tak, ako sú uvedené v Sadzobníku poplatkov mBank. Majiteľ týmto neodvolateľne súhlasí so zaúčtovaním každého poplatku súvisiaceho s úverom a kartami vydanými k úverovému účtu na ľarchu úverového účtu.“ a uložil žalovanej povinnosť nahradiť jej trovy konania.

2.2 Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že 13. mája 2009 uzatvorila so žalovanou zmluvu o používaní kreditnej karty mBank, č. F. (ďalej len „zmluva o používaní kreditnej karty“), ktorou sa žalovaná zaviazala poskytnúť jej úverový limit vo výške 1.650,- eur s mesačnou splátkou vo výške 10 % istiny zvýšenej o úroky, ročnou úrokovou sadzbou 17,99 %, RPMN 21,44 % a priemernou RPMN 19,33 %. V zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. d), g) a i) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o používaní kreditnej karty (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) mala táto zmluva obsahovať adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Keďže zmluva o používaní kreditnej karty tieto náležitosti neobsahuje, úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. O tejto skutočnosti a o bezdôvodnom obohatení sa žalovanej na jej úkor sa dozvedela od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, dôkazom čoho je ňou predložené prehlásenie. Bezdôvodne obohatenie žalovanej predstavuje rozdiel medzi splatenou celkovou sumou vo výške 14.139,69 eur a vyčerpanou sumou z úverového účtu vo výške 12.009,51 eur, teda 2.130,18 eur.

2.3 Ďalej žalobu odôvodnila tým, že v zmysle vyššie citovanej zmluvnej podmienky jej môže žalovaná účtovať bližšie nešpecifikované poplatky, ktoré ako spotrebiteľka musí zaplatiť, aj keď jej nie je vopred známa ich výška a ich opodstatnenosť. Nejasné vymedzenie poplatkov, ktoré má ako spotrebiteľka platiť v súvislosti s poskytnutým úverom považuje za netransparentné a predmetnú zmluvnú podmienku za neprijateľnú. Poukázala tiež na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6Co/34/2014 z 15. januára 2015, v ktorom odvolací súd okrem iného uviedol, že veriteľ je oprávnený klientovi okrem úroku účtovať a klient sa zaväzuje platiť poplatky súvisiace s úverom, ktoré sú uvedené v Sadzobníku poplatkov. Takéto poplatky môžu zahŕňať, okrem iného, pravidelné poplatky (napríklad poplatok za vedenie úverového účtu, poplatky za zasielanie výpisu z účtu) alebo nepravidelné poplatky (napríklad poplatky za spracovanie žiadosti o čerpanie úveru, poplatky za spracovanie mimoriadnej splátky, poplatky za úhradu prostriedkov úveru na účet tretej osoby) a prípadné ďalšie poplatky podľa Sadzobníka poplatkov. Prvostupňový súd označil uvedenú zmluvnú podmienku navyše písanú miniatúrnym písmom za netransparentnú s odôvodnením, že veriteľovi umožňuje účtovať bližšie nešpecifikované poplatky, môže ich meniť a spotrebiteľ ich má platiť, aj keď ich výšku ani opodstatnenosť vopred nepozná. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že nejasný, (neuzavretý) okruh poplatkov predpokladaný v posudzovanej zmluvnej podmienke je netransparentný a robí spornú podmienku neprijateľnou. Výšku poplatkov môže podľa spornej zmluvnej podmienky dodávateľ bez ďalšieho meniť. Spotrebiteľ sa tak ocitá v neistote najmä v spojení so sankciami, ktoré spotrebiteľovi hrozia za porušenie zmluvných povinností vrátane nezaplatenia poplatku, o ktorom nemusí mať vedomosť alebo vedomosť o jeho zmenenej výške. V rámci súdnej kontroly má relevanciu spojitosť s ostatnými podmienkami, a teda aj sankciami (čl. 4 ods. 1 smernice). Neobstojí pritom obrana odvolateľa, že by poplatok nikdy nepoužil. Nie je významný záujem, či úmysel toho - ktorého účastníka zmluvy alebo či podmienku využije alebo nie, ale či objektívne ide o nekalú klauzulu (rozsudok SD C-453/10 bod 32 cit.: „ Pokiaľ ide o kritériá, ktoré umožňujú posúdiť, či zmluva môže naozaj existovať bez nekalých podmienok, treba uviesť, že tak znenie článku 6 ods. 1 smernice 93/13, ako aj požiadavky týkajúce sa právnej istoty ekonomických činností hovoria v prospech objektívneho prístupu pri výklade tohto ustanovenia...“ 36. Obrana odvolateľa, že každá položka v sadzobníku poplatkov je jasne špecifikovaná, a že pri každom poplatku vo VOP je odkaz na sadzobník, je nedostatočná a nepresvedčivá. Závazok spotrebiteľov platiť poplatky v sadzobníku sa v zmluve nenachádza a záväzok v spornej podmienke vo VOP je veľmi ťažko čitateľný vzhľadom na miniatúrne písmo. Odvolací súd však za problematickú považuje nielen gramatickú zrozumiteľnosť ale závažnejšou je skutočnosť, že záväzok je obsiahnutý len vo VOP, ktoré by mali obsahovať len pomocné vysvetľujúce a technické ustanovenia (porov. nálež Ústavného súdu Českej republiky vo veci I. ÚS 3512/11). 37. Závazok spotrebiteľa platiť poplatky má pre neho závažné dôsledky a v spojení s ostatnými podmienkami môže porušenie záväzku privodiť default (stratu výhody splátok; zosplatenie celého úveru), a to na základe netransparentného záväzku vo VOP (porov. aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 2Cdo 245/2010). Odvolací súd pre platnosť takéhoto záväzku vyžaduje jeho transparentné dojednanie priamo v zmluve.

2.4 Žalovaná sa k žalobe písomne vyjadrila podaním z 19. júna 2019, v ktorom uviedla, že so žalobkyňou uzatvorila zmluvu o používaní kreditnej karty, avšak žalobkyňa si povinnosti vyplývajúce jej z tejto zmluvy riadne a včas nespĺnila, v dôsledku čoho využila svoje právo a vyhlásila predčasnú splatnosť zostatku úveru. Keďže žalobkyňa zostatok úveru aj napriek tomu neuhradila, svoj nárok si uplatnila prostredníctvom súdu, a to v konaní vedenom Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 14Up/358/2019. Súd v tejto veci vydal platobný rozkaz a podľa nej (z dôvodu, že sa jedná o

spotrebiteľskú zmluvu bol ex offo povinný tieto skutočnosti posudzovať) tým prejedlikoval, že zmluva o používaní kreditnej karty neobsahovala neprijateľné zmluvné podmienky. Ďalej uviedla, že žalobkyňa nemá naliehavý právny záujem na určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky, pretože pri posudzovaní naliehavého právneho záujmu ide o to, či je žaloba vhodný procesný spôsob ochrany práva žalobcu, najmä či je schopná odstrániť spornosť práva a či len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť nasledovať ďalšie konanie. Zároveň vzniesla námietku premlčania vo vzťahu k žalobou uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu uplynutia subjektívnej lehoty, ako aj trojročnej objektívnej lehoty.

2.5 Súd prvej inštancie žalobu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol, keďže mal za to, že zmluva o používaní kreditnej karty obsahuje nielen obligatórne náležitosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. d), g) a i) zákona o spotrebiteľských úveroch, ale aj všetky ostatné obligatórne náležitosti upravené v ustanovení § 4 ods. 2 tohto zákona. V tejto súvislosti súd konštatoval, že úver poskytnutý žalobkyňi nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, pretože úver jej nebol poskytnutý za účelom kúpy tovaru na splátky. Ak by aj súd teoreticky pripustil podanie akejkoľvek sťažnosti žalobkyňou, je nepochybné, komu by mala byť táto sťažnosť adresovaná, pretože žalovaná je v zmluve označená a taktiež je v nej uvedená webová stránka, resp. číslo na infolinku. Rovnako k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nemožno dospieť ani pre absenciu konečnej splatnosti úveru, lebo zo zmluvy o používaní kreditnej karty vyplýva, že lehota splatnosti je dvanásť mesiacov s tým, že sa jedná o obnoviteľný úver a v zmluve sú uvedené spôsoby obnovenia úveru, resp. aj podmienky ukončenia zmluvného vzťahu. Napokon súd neakceptoval ani argumentáciu žalobkyne ohľadom určenia výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, keďže podľa rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie C-42/15 postačuje, pokiaľ sú jednotlivé platby zahrnuté v mesačnej splátke, pričom táto podmienka bola v danom prípade splnená.

2.6 Súd prvej inštancie žalobe v časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vyhovel, pretože podľa jeho právneho názoru zmluvná podmienka spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán, keďže je koncipovaná v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky a v prospech žalovanej ako dodávateľa. V rámci tejto zmluvnej podmienky je určito koncipovaný iba poplatok za vydanie každej karty (aj keď zo zmluvy nevyplýva jeho výška) a ostatné poplatky, resp. provízie nie sú vôbec špecifikované, pričom žalovaná si na základe tohto ustanovenia môže uplatňovať akékoľvek poplatky, ktoré sama zavedie a v tomto ohľade nemá spotrebiteľ žiadnu možnosť ovplyvniť účtovanie týchto poplatkov, resp. ich výšku. Účtovanie týchto poplatkov vyplýva aj z pripojeného výpisu z účtu. Toto zmluvné dojednanie teda umožňuje žalovanej účtovať bližšie nešpecifikované poplatky, ktoré môže aj meniť a spotrebiteľ je povinný znášať ich účtovanie, aj keď ich význam a účel nemusí ani poznať. Súd zdôraznil, že poplatky majú byť určité a jasné a majú byť špecifikované priamo v zmluve.

2.7 Čo sa týka námietky žalovanej, že nie je daný naliehavý právny záujem na určení neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle § 137 ods. 1 písm. c) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/27/2018 z 28. marca 2019, z ktorého okrem iného vyplýva, že určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky je osobitným druhom žaloby, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (§ 53 ods. 1, ods. 4, ods. 5 a § 53a Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.) a v prípade takejto žaloby nie je potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem.

2.8 Pokiaľ žalovaná v písomnom vydatení k žalobe tvrdila, že v danom prípade sa jedná o prekážku právoplatne rozhodnutej veci, toto jej tvrdenie nie je pravdivé, pretože voči platobnému rozkazu vydanému Okresným súdom Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 14Up/357/2019 bol podaný odpor, pričom v tejto veci ešte nebolo právoplatne rozhodnuté.

2.9 Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a), d), g), i), ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch a ustanovenia § 298 ods. 1, ods. 2 CSP.

2.10 O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1, ods. 2 CSP a priznal žalovanej proti žalobkyňi v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia a žalobkyňi proti žalovanej v časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

3. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku o zamietnutí žaloby a výroku o trovách konania podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K namietaným nesprávnym skutkovým zisteniam tvrdila, že

zmluva o používaní kreditnej karty neobsahuje slovné spojenie „konečná splatnosť“, ani dátum, kedy konečná splatnosť nastáva, pričom sa domnievala, že termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nie je ani lehotou, ani dobou, ale je definovaný konkrétnym dňom, mesiacom a rokom. Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie konštatovala, že argumentácia súdu prvej inštancie odvolávajúca sa na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-42/15 nemá žiadne opodstatnenie, pretože sa týka aplikácie zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného od 1. júna 2010 a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES a v prejednávanej veci ide o úver uzatvorený za účinnosti zákona o spotrebiteľských úveroch, na ktorý sa vzťahuje smernica Rady 87/102/EHS, ktorá nevyžadovala plnú harmonizáciu. Na základe uvedených skutočností žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne v súdom určenej lehote nevyjadрила.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalobkyňou a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti potvrdiť.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

8. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať resp. dopĺňať rozhodnutie súdu prvej inštancie. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

9. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti (relevancia vo vzťahu k zisťovaným skutočnostiam), zákonnosti (a to z pohľadu jeho získania, ako aj vykonania) a pravdivosti (hodnovernosť zdroja). Po „individuálnej selekcii“ následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti (pri tomto

hodnotení už pravdivosť dôkazu posudzuje aj v súvislosti s prípadným rozporom s inými dôkazmi). K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

10. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní tvrdila, že zmluva o používaní kreditnej karty neobsahuje slovné spojenie „konečná splatnosť“, ani dátum, kedy konečná splatnosť nastáva, odvolací súd sa s týmto jej tvrdením nestotožňuje, pretože v článku 2. tejto zmluvy je uvedené, že zmluva sa uzatvára na dobu určitú do uplynutia lehoty splatnosti úveru. Lehota splatnosti úveru je 12 mesiacov počnúc dňom poskytnutia úveru majiteľovi a uplynie dňom, ktorého dátum zodpovedá dátumu poskytnutia úveru majiteľovi. Pokiaľ lehota splatnosti úveru pripadá na deň pracovného pokoja, táto lehota uplynie v najbližší nasledujúci pracovný deň. Zároveň podľa článku 3. bod 3.1 platnosť zmluvy a lehota splatnosti úveru sa automaticky predlžuje na ďalších 12 mesiacov s dodržaním úverového limitu platného v posledný deň aktuálnej doby platnosti pod podmienkou, že majiteľ riadne plnil záväzky vyplývajúce z tejto zmluvy a obchodných podmienok.

11. Aj keď dátum poskytnutia úveru nie je v zmluve o používaní kreditnej karty výslovne uvedený, je nepochybné, že žalobkyňa mala vedomosť o dátume, kedy jej bol úver poskytnutý. Z obsahu spisu je zrejmé, že týmto dňom bol práve deň uzatvorenia zmluvy, t. j. 13. máj 2009, v dôsledku čoho lehota splatnosti (prvýkrát) uplynula 13. mája 2010 (štvrtok). Rovnako však z obsahu spisu vyplýva, že v súlade s článkom 3. bod 3.1 bola platnosť zmluvy a lehota splatnosti automaticky predlžovaná až do 8. septembra 2016, kedy žalovaná vyhlásila predčasnú splatnosť zostatku úveru a odstúpila od zmluvy o používaní kreditnej karty. Za daných okolností má odvolací súd za to, že žalovaná v čase uzatvorenia zmluvy dostatočne zrozumiteľne špecifikovala dátum konečnej splatnosti, pričom vzhľadom na skutočnosť, že nemohla predpokladať koľkokrát bude zo strany žalobkyne platnosť zmluvy a lehota splatnosti úveru automaticky predlžená na ďalších 12 mesiacov, nebolo od nej ani objektívne možné žiadať, aby v zmluve o používaní kreditnej karty uviedla konkrétny dátum konečnej splatnosti.

12. V súvislosti s odvolacou námietkou žalobkyne o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, odvolací súd konštatuje, že v zmysle záverov konštantnej judikatúry právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení sú vyvodzované právne závery a aplikovaná konkrétna právna norma na zistenie skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny, náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Odvolací súd považuje za dôvodnú námietku žalobkyne, že v danom prípade súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak sa pri svojej argumentácii odvolal na závery, ku ktorým dospel Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-42/15 (F. O. Y., G. s. c/a X. U.). Odvolací súd súhlasí s názorom odvolateľky, že tento rozsudok sa týka aplikácie zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného od 1. júna 2010 a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES. Dôkazom toho je aj text samotného rozsudku, v ktorom súdny dvor okrem iného uviedol, že článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.

14. Akceptujúc túto námietku žalobkyne odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie posúdil úver poskytnutý na základe zmluvy o používaní kreditnej karty uzatvorenej v čase účinnosti zákona o spotrebiteľských úveroch, na ktorý sa vzťahuje (vzťahovala) smernica Rady 87/102/EHS, ktorá nevyžadovala plnú harmonizáciu, ako bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že táto spotrebiteľská zmluva neobsahovala obligatórnu náležitosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch, t. j. výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

15. Zároveň však odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaná vo vyjadrení k žalobe vznesla námietku premlčania nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu uplynutia subjektívnej ako aj trojročnej objektívnej premlčacej doby. K tejto žalovanej vznesenej námietke premlčania sa vyjadril právny zástupca žalobkyne na pojednávaní konanom 10. júla 2020 (zápisnica o pojednávaní č. I. 60 a nasl. spisu) tak, že v danom prípade platí dvojročná subjektívna premlčacia doba, ktorá začala plynúť 26. marca 2018, kedy žalobkyňa predložila predmetnú zmluvu Združeniu na ochranu

občana spotrebiteľa HOOS a kedy bola informovaná o tom, že zmluva nemá všetky náležitosti, resp. obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a teda si môže uplatňovať bezdôvodné obohatenie. Čo sa týka objektívnej premlčacej doby mal za to, že na daný prípad je potrebné aplikovať desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu, keďže žalovaná predstavuje profesionálny subjekt, u ktorého je možné predpokladať vedomosť o tom, že zmluvy, ktoré priamo koncipoval, budú obsahovať všetky obligatórne zákonné náležitosti, pričom prijímaním každej splátky nad poskytnutú istinu sa žalovaná bezdôvodne obohacovala, pričom jej konanie je potrebné vyhodnotiť minimálne vo forme nepriameho úmyslu. Keďže súd prvej inštancie nepovažoval úver poskytnutý žalobkyni na základe zmluvy o používaní kreditnej karty za bezúročný a bez poplatkov, námietkou premlčania vznesenou žalovanou sa nezaoberal.

16. Za okolností, keď odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie posúdil úver poskytnutý žalobkyni ako bezúročný a bez poplatkov, avšak žalovaná vo vyjadrení k žalobe vzniesla námietku premlčania a právny zástupca žalobkyne sa k tejto námietke na pojednávaní vyjadril, odvolací súd v súlade so zásadou hospodárnosti konania zakotvenou v článku 17. Základných princípov Civilného sporového poriadku nepovažuje za účelné zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti bez toho, aby posúdil aj námietku premlčania vznesenú žalovanou.

17. Z výpisu z kreditnej karty (č. I. 5 a nasl. spisu) má odvolací súd za preukázané, že žalobkyňa v nepravidelných splátkach v rokoch 2009 až 2016 uhradila žalovanej sumu vo výške 14.141,20 eur a prostredníctvom kreditnej karty čerpala od žalovanej peňažné prostriedky vo výške 12.009,51 eur, teda žalovanej uhradila o 2.131,69 eur viac ako jej bolo zo strany žalovanej skutočne poskytnuté. Žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia bola doručená súdu prvej inštancie 20. mája 2019.

18. Podľa § 107 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

19. Účelom inštitútu premlčania je na jednej strane viesť oprávneného (veriteľa) k tomu, aby v prípade nesplnenia záväzku povinným (dlžníkom) zbytočne neodkladal uplatnenie svojho práva, na druhej strane poskytnúť dlžníkovi nástroj na obranu proti veriteľovi, ktorý svoje právo neuplatnil v ustanovenej lehote. Premlčacou dobou sa rozumie doba, v ktorej musí byť vykonané právo, aby nedošlo k jeho premlčaniu. Vznesenie tejto námietky nemá za následok zánik samotného práva; dlžníkom účinne vznesená námietka premlčania bráni súdnej vymáhateľnosti premlčaného práva.

20. Právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia sa môže premlčať tak v subjektívnej dobe, ako aj v objektívnej dobe. Ak sa povinný subjekt premlčania dovoľá, nemožno oprávnenému právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt. Začiatok plynutia premlčacích dôb je určený okamihom, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, t. j. kedy ide o okamih splnenia všetkých predpokladov občianskoprávnej zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Subjektívna premlčacia doba môže začať plynúť najskôr od začiatku objektívnej premlčacej doby. V desaťročnej premlčacej dobe sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bezdôvodné obohatenie bolo získané úmyselne. Úmysel, či už priamy alebo nepriamy, musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu sa a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Ak nie sú splnené podmienky na desaťročnú premlčaciu dobu, platí trojročná objektívna premlčacia doba, a to aj v prípade, keď povinný získanie bezdôvodného obohatenia vôbec nezavinil; zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je zodpovednosťou objektívnou. Začiatok plynutia subjektívnej a objektívnej lehoty je stanovený odlišne a na sebe nezávislý je aj priebeh plynutia ako aj ich skončenie. Pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený skutočne dozvedel (bez ohľadu na to, že pri vynaložení všetkého úsilia sa mohol dozvedieť skôr), že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto bezdôvodné obohatenie získal. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. V prípade absolútne neplatného právneho úkonu, bezdôvodné obohatenie získané z tohto úkonu, vzniká od samého vzniku právneho úkonu.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd opätovne konštatuje, že v prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, t. j. subjektívna a objektívna premlčacia doba. Jej začiatok je upravený odlišne s tým, že tieto dve premlčacie doby začínajú, plynú a končia nezávisle na sebe. Subjektívna premlčacia doba je kratšia - dvojročná, objektívna premlčacia doba je buď trojročná v prípade bezdôvodného obohatenia vzniknutého z nedbanlivosti alebo desaťročná, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Podľa názoru odvolacieho súdu v posudzovanom prípade je rozhodujúcou otázkou, kedy začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba. Za rozhodujúci pre začiatok jej plynutia treba považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získa. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť sa potrebné skutočnosti dozvedieť už skôr. V danom prípade teda nie je podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa žalobkyňa pri riadnej starostlivosti musela alebo mohla dozvedieť, že na jej úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ale je rozhodujúce, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedela. V danom prípade tak pri posudzovaní vedomosti žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom v prospech koho k obohateniu došlo, treba z hľadiska § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka vychádzať zo dňa (dní), kedy žalobkyňa splatila žalovanému úver, z ktorého požadovala vydanie bezdôvodného obohatenia pozostávajúceho zo splatených úrokov a poplatkov, a to bez ohľadu na skutočnosť, či žalobkyňa skutočne vedela o prípadnej neplatnosti zmluvy o úvere v časti poplatkov a úrokov a o tom, že sa žalovaná bezdôvodne obohacuje.

22. Odvolací súd vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel k záveru, že žalobkyňa začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka od času, ako uhradila poslednú splátku žalovanej, teda od 6. mája 2016, pričom nepochybne už týmto okamihom boli žalobkyňi známe všetky skutkové okolnosti potrebné na podanie žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia, t. j. komu plnila a v akej výške, pričom žalobkyňa svoj nárok na zaplatenie žalovanej sumy uplatnila na súde až 20. mája 2019, teda po uplynutí subjektívnej premlčacej doby. Keďže premlčané právo nemožno žalobkyňi priznať a v tomto dôsledku zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, je nevyhnutné (aj keď z iných dôvodov ako tomu bolo v prvoinštančnom konaní) žalobu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietnuť.

23. Správne rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania.

24. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalobkyne za nedôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že žalobkyňa v odvolacom konaní úspech nemala a nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto odvolací súd nárok na ich náhradu sporovým stranám nepriznal.

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).